

Η΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Έπιμελητής ύλης:
Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Πλευράκης
Τ.Θ. 60060, Τ.Κ. 570 01 ΘΕΡΜΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Τηλ. 462 744 Fax: 463 455

7 Αυγούστου 2022

Κυριακή μετά τήν Έορτήν

Δομετίου όσιομάρτυρος τοῦ Πέρσου (†363).
Νικάνορος όσιου (†1519), κτίτορος τῆς ἰ.
μονῆς «Ζάβορδας» Γρεβενῶν.
Θεοδοσίου όσιου, προστάτου Ἀργολίδος.

Ἦχος βαρῦς. Ἐωθινόν ἠ΄

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ **Α΄ Κορ. 1,10-17**
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ **Ματθ. 14,14-22**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

ΤΟ ΟΓΔΟΟ ΕΩΘΙΝΟ

Ἰωάν. 20,11-18.

Η ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ
ΣΤΗ Β΄ ΠΡΩΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΗΣ
ΤΟ ΠΡΩΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

ΒΛΕΠΕΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ
ΠΡΩΤΗ ΤΟΝ ΑΝΑΣΤΑΝΤΑ
ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥ
ΚΙ ΕΠΕΙΤΑ ΠΑΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΓΓΕΛΛΕΙ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ

Ἡ Στό Ζ Ἐωθινό Ἰωάν. 20,1-10, ιστορεῖται ὅτι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἔτρεξε πρώτη τό πρωί τῆς Μιάς τῶν Σαββάτων στό τάφο καί τόν βρῆκε ἀδειο. Φοβήθηκε ὅτι σήκωσαν τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καί τό ἔθαψαν σέ ἄλλο μέρος. Ἐτρεξε καί εἰδοποίησε τόν Πέτρο καί τόν Ἰωάννη, πού ἔτρεξαν ἀμέσως στό μνήμα καί ἔκαμαν τήν ἴδια διαπίστωση.

Ἀπό τό σημεῖο αὐτό καί μετά συνεχίζει τή διήγηση τό Η΄ Ἐωθινό Ἰωάν. 20,11-18, πού διαβάζομε σήμερα.

Ἡ Μαρία ἀκολουθοῦσε τούς δύο Μαθητές καί ἀφού ἔφυγαν παρέμεινε κλαίουσα στόν κήπο ἔξω ἀπό τόν τάφο! «Ἐνῶ ἔκλαιε παρέκυψε εἰς τό μνημεῖον καί βλέπει δύο λευκοντυμένους Ἀγγέλους, νά κάθωνται ὁ

Ένας πρὸς τὴ μεριά τῆς κεφαλῆς καὶ ἄλλος πρὸς τὴ μεριά τῶν ποδιῶν, ἐκεῖ πού εἶχαν τοποθετηθεῖ τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Τὴν ἴδια ὥρα γυρίζει καὶ βλέπει πίσω τῆς νά στέκη ὁ Ἰησοῦς, μὰ δέν Τόν ἀναγνωρίζει ἀμέσως. Νομίζει πὼς εἶναι ὁ κηπουρός καὶ τόν παρακαλεῖ νά τῆς πῆ ἂν Τόν σήκωσε αὐτός, ποῦ Τόν πῆγε καὶ αὐτὴ θά τόν πάρῃ! Ὁ Ἰησοῦς τὴν φωνάζει μέ τό ὄνομά τῆς, Τόν ἀναγνωρίζει καὶ Αὐτός τὴν στέλνει νά πῆ στοὺς ἀδελφούς Του ὅτι ἀναβαίνει πρὸς τόν κοινὸ Πατέρα.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ,

11 **Μαρία εἰστήκει πρὸς τό μνημεῖον
κλαίουσα ἔξω.**

Τόν καιρό ἐκεῖνο ἡ Μαρία στεκόταν ἔξω,
κοντά στόν τάφο, καὶ ἔκλαιγε.

12 **Ὡς οὖν ἔκλαιε,**

παρέκυψεν εἰς τό μνημεῖον

Καθὼς λοιπὸν ἔκλαιγε, ἔσκυψε νά δεῖ μέσα
στό μνῆμα

**καὶ θεωρεῖ δύο ἀγγέλους ἐν λευκοῖς
καθεζομένους,**

καὶ βλέπει δύο ἀγγέλους ντυμένους στά
λευκά νά κάθονται

**ἓνα πρὸς τῆ κεφαλῇ
καὶ ἓνα πρὸς τοῖς ποσίν,**

ὅπου ἔκειτο τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

ὁ ἓνας πρὸς τό μέρος τοῦ κεφαλιοῦ καὶ ὁ
ἄλλος πρὸς τό μέρος τῶν ποδιῶν, ἐκεῖ πού

βρισκόταν πρὶν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

13 **Καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι:**

- **Γύναι, τί κλαίεις;**

Τῆς λένε τότε ἐκεῖνοι: Γυναῖκα, γιατί κλαῖς;

Λέγει αὐτοῖς:

- Ὅτι ἤραν τὸν Κύριόν μου

καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔβηκαν αὐτόν.

Τούς λέει αὐτή: Πῆραν τὸν Κύριό μου καὶ

δέν ξέρω πού τὸν ἔβαλαν.

14 **Καὶ ταῦτα εἰποῦσα**

ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω

καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐστῶτα,

καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστι.

Καὶ καθὼς τὰ εἶπε αὐτά, γύρισε πρὸς τὰ

πίσω καὶ βλέπει τὸν Ἰησοῦ νὰ στέκεται

ῥηδισ, δέν τὸ κατάλαβε ὅμως πὼς ἦταν ὁ

Ἰησοῦς.

15 **Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς:**

- **Γύναι, τί κλαίεις; Τίνα ζητεῖς;**

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς: Γυναῖκα, γιατί κλαῖς;

Ποιὸν ζητᾶς;

Ἐκείνη, δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστι,

λέγει αὐτῷ:

Ἐκείνη νόμισε πὼς ἦταν ὁ κηπουρός καὶ

Τοῦ λέει:

Κύριε, εἰ σύ ἐβάστασας αὐτόν,

εἰπέ μοι ποῦ ἔβηκας αὐτόν,

καὶ γὼ αὐτόν ἀρῶ.

Κύριε, ἂν Τὸν σήκωσες ἐσύ, πές μου ποῦ

Τὸν ἔβαλες, κι ἐγὼ θά Τὸν πάρω ἀπὸ κεῖ.

16 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς: **Μαρία.**

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς: - Μαρία!

Στραφεῖσα ἐκεῖνη λέγει αὐτῷ:

Ραββουνί,

ὃ λέγεται Διδάσκαλε.

Γυρίζει ἐκεῖνη καὶ τοῦ λέει: - Ραββουνί!, πού σημαίνει «Διδάσκαλε»

17 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς:

- Μή μου ἄπτου·

οὐπω γάρ ἀναβέβηκα

πρὸς τὸν Πατέρα μου·

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς: - Μή μ' ἀγγίζεις, δέν

ἀνέβηκα ἀκόμα στὸν Πατέρα:

πορεύου δέ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου

καὶ εἰπέ αὐτοῖς:

πήγαινε ὅμως στοὺς ἀδερφούς μου καὶ πές τους:

ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου

καὶ Πατέρα ὑμῶν

καὶ Θεόν μου καὶ Θεόν ὑμῶν.

«Ἀνεβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα Μου, πού εἶναι

καὶ Πατέρας σας, στὸν Θεό Μου, πού εἶναι

καὶ Θεός σας.»

18 Ἔρχεται **Μαρία ἡ Μαγδαληνή**

ἀπαγγέλουσα τοῖς μαθηταῖς

Πηγαίνει τότε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή

στοὺς μαθητές καὶ τοὺς ἀναγγέλλει,

ὅτι εἶδεν τὸν Κύριον

καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.

ὅτι εἶδε τόν Κύριο καί τῆς εἶπε αὐτά.

Καταβασίαι. Ἦχος δ'.

ᾠδή α'.

Σταυρόν χαράξας Μωσῆς,
ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ,
τήν Ἐρυθράν διέτεμε
τῷ Ἰσραήλ πεζεύσαντι·
τήν δέ ἐπιστρεπτικῶς
Φαραώ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν,
ἐπ' εὖρους διαγράψας
τό ἀήττητον ὄπλον.
Διό Χριστῷ ἄσωμεν,
τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδή γ'.

Ράβδος εἰς τύπον
τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται·
τῷ βλαστῷ γάρ προκρίνει τόν ἱερέα.
Τῇ στερειουούσῃ δέ πρῶην
Ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξήνθησε,
ξύλον Σταυροῦ,
εἰς κράτος καί στερέωμα.

ᾠδή δ'.

Εισάκήκοα Κύριε,
τῆς οἰκονομίας Σου τό μυστήριον,
κατενόησα τά ἔργα Σου
καί ἐδόξασά Σου τήν Θεότητα.

ᾠδή ε'.

Ω τρισμακάριστον ξύλον!

ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός,
 ὁ Βασιλεύς καί Κύριος·
 δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας
 τῷ ἐν Σοί δελεασθεῖς
 Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί,
 τῷ παρέχοντι
 τήν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ᾠδή στ'.

Νοτίου θηρός ἐν σπλάγχνοις
 παλάμας Ἰωνᾶς
 σταυροειδῶς διεκπετάσας,
 τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς.
 Ὅθεν, τριήμερος ἐκδύς,
 τήν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε
 τοῦ σαρκί προσπαγέντος
 Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
 καί τριημέρῳ ἐγέρσει
 τόν κόσμον φωτίσαντος.

ᾠδή ζ'.

Εκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς
 λαούς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς
 καί δυσφημίας θεοστυγοῦς.
 ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε
 θυμός θηριώδης, οὗ πῦρ βρόμιον·
 ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι
 πυρί συνόντες ἔψαλλον·
 Ὁ ὑπερύμνητος

τῶν Πατέρων καί ἡμῶν,
Θεός, εὐλογητός εἶ.

**Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.**

ᾠδή η΄.

Εὐλογεῖτε, Παῖδες,
τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι,
Δημιουργόν Πατέρα Θεόν·
ὑμνεῖτε τόν συγκαταβάντα Λόγον
καί τό πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα
καί ὑπερυψοῦτε τό πᾶσι ζωὴν παρέχον
Πνεῦμα πανάγιον εἰς τούς αἰῶνας.

ᾠδή θ΄.

Μυστικός εἶ Θεοτόκε Παράδεισος,
ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν,
ὑφ' οὗ τό τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῆ
πεφυτούργηται δένδρον.
Δι' οὗ νῦν ὑψουμένου,
προσκυνοῦντες Αὐτόν Σέ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον η΄

Δύο ἀγγέλους βλέψασα
ἐνδοθεν τοῦ μνημείου,
Μαρία ἐξεπλήττετο
καί Χριστόν ἀγνοοῦσα
ὡς κηπουρόν ἐπηρώτα·
Κύριε, ποῦ τό σῶμα
τοῦ Ἰησοῦ μου τέθεικας;
Κλήσει δέ τοῦτον γνοῦσα εἶναι αὐτόν

τόν Σωτῆρα, ἤκουσε· μή Μου ἄπτου·
 πρὸς τόν Πατέρα ἄπειμι,
 εἰπέ τοῖς ἀδελφοῖς Μου.

Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος β'

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε,
 μαθητῶν τοὺς προκρίτους,
 λαβὼν μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβώρ τῷ ἁγίῳ,
 ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἡλίας,
 παρειστήκεισαν τρόμῳ,
 δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα,
 συλλαλοῦντες· μεθ' ὧν σε, Χριστὲ Σωτήρ,
 σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνοῦμεν,
 τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα,
 εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Στιχηρά.

Τέσσερα ἀναστάσιμα

Καὶ τὰ κάτωθι τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

1.

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ,
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ·

Πρὸ τοῦ τιμίου
 Σταυροῦ Σου καὶ τοῦ Πάθους

λαβών οὖς προέκρινας
 τῶν ἱερῶν Μαθητῶν
 πρὸς τό Θαβώριον, Δέσποτα,
 ἀνῆλθες ὄρος
 δεῖξαι θελήσας τούτοις τὴν δόξαν Σου·
 οἱ καὶ κατιδόντες Σε μεταμορφούμενον
 καὶ ὑπὲρ ἥλιον λάμψαντα
 πρηνεῖς πεσόντες
 τὴν δυναστείαν Σου κατεπλάγησαν
 ἀναβοῶντες· Σὺ τό ἄχρονον
 Φῶς ὑπάρχεις, Χριστέ, καὶ ἀπαύγασμα
 τοῦ Πατρός, εἶ καὶ θέλων
 σὰρξ ὠράθης ἀναλλοίωτος.

2.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις εὐήχοις,
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις ἀλαλαγμοῦ.*

5

Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.

6

Πρό τοῦ τιμίου Σταυροῦ Σου ...

3.

Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ Σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Ο πρό αἰώνων ὑπάρχων Θεός Λόγος,
 ὁ φῶς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος,
 μεταμορφούμενος ἔμπροσθεν
 τῶν Μαθητῶν Σου
 ὑπὲρ τόν ἥλιον, Λόγε, ἔλαμψας.
 Μωσῆς καὶ Ἡλίας δέ
 Σοι παρειστήκεισαν
 νεκρῶν καὶ ζώντων Σε Κύριον δηλοποιοῦντες

καί Σοῦ δοξάζοντες τήν ἀπόρρητον
οἰκονομίαν καί τό ἔλεος
καί τήν πολλήν συγκατάβασιν,
δι' ἧς ἔσωσας κόσμον
ἁμαρτίαις ἀπολλύμενον.

4.

Θαβώρ καί Ἑρμών

ἐν τῷ ὀνόματί Σου ἀγαλλιάσονται.

Παρθενικῆς ἐκ νεφέλης Σε τεχθέντα
καί σάρκα γενόμενον
καί πρὸς τό ὄρος Θαβώρ
μεταμορφούμενον, Κύριε, καί τῇ νεφέλῃ
τῇ φωτεινῇ Σε περικυκλούμενον,
φωνή τοῦ Γεννήτορος ἀγαπητόν Σε Υἱόν,
τῶν Μαθητῶν συμπαρόντων Σοι,
σαφῶς ἐδήλου,
ὡς ὁμοούσιον καί ὁμόθρονον·
ὄθεν ὁ Πέτρος ἐκπληττόμενος,
καλόν ὧδε ἐστίν εἶναι ἔλεγε,
μή εἰδῶς ὃ ἐλάλει,
Εὐεργέτα πολυέλεε.

Δοξαστικόν ἡ'

Ἦχος πλ. δ'

Τά τῆς Μαρίας δάκρυα
οὐ μάτην χεῖται θερμῶς·
ἰδοῦ γάρ κατηξίωται
καί διδασκόντων ἀγγέλων

καί τῆς ὄψεως τῆς Σῆς, ὃ Ἰησοῦ.
 Ἄλλ' ἔτι πρόσγεια φρονεῖ
 οἷα γυνή ἀσθενής·
 διό καί ἀποπέμπεται
 μή προσψαῦσαί Σοι, Χριστέ·
 ἀλλ' ὅμως κῆρυξ πέμπεται
 τοῖς Σοῖς μαθηταῖς,
 οἷς εὐαγγέλια ἔφησε,
 τήν πρός τόν πατρῶον κληῖρον
 ἄνοδον ἀπαγγέλλουσα.
 Μεθ' ἧς ἀξίωσον καί ἡμᾶς
 τῆς ἐμφανείας Σου, Δέσποτα Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀπολυτίκια
Τό ἀναστάσιμον
Ἦχος βαρύς

Κατέλυσας
 τῷ Σταυρῷ Σου τόν θάνατον·
 ἠνέφξας τῷ Ληστῇ τόν Παράδεισον·
 τῶν Μυροφόρων τόν θρῆνον μετέβαλες·
 καί τοῖς Σοῖς Ἀποστόλοις
 κηρύττειν ἐπέταξας·
 ὅτι ἀνέστης, Χριστέ ὁ Θεός,
 παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος βαρύς.

Μετεμορφώθης
 ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός,

δείξας τοῖς Μαθηταῖς Σου
 τήν δόξαν Σου, καθώς ἠδύναντο.
 Λάμπσον καί ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς
 τό φῶς Σου τό αἶδιον
 πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
 Φωτοδότα, δόξα Σοι.

Τοῦ Ναοῦ...

Κοντάκιον

Αὐτόμελον. Ἦχος βαρύς.

Επί τοῦ ὄρους μετεμορφώθης
 καί ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί Σου
 τήν δόξαν Σου,
 Χριστέ ὁ Θεός, ἐθεάσαντο·
 ἵνα ὅταν Σε ἴδωσι σταυρούμενον,
 τό μέν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον,
 τῷ δέ κόσμῳ κηρύξωσιν,
 ὅτι Σύ ὑπάρχεις ἀληθῶς
 τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα.

Ὁ εἰρμός τῆς εἰσόδου

τῆς Μ. Πέμπτης

Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης
 συνδεόμενοι οἱ Ἀπόστολοι
 τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων
 ἑαυτούς Χριστῷ ἀναθέμενοι
 ὠραίους πόδας ἐξαπενίζοντο εὐαγγελιζόμενοι
 πᾶσιν εἰρήνην.

Ἡ Εὐχή τοῦ Τρισαγίου

Ο Θεός, ὁ Ἅγιος,
 ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος,
 ὁ τρισαγίῳ φωνῇ
 ὑπὸ τῶν Σεραφείμ ἀνυμνούμενος
 καὶ ὑπὸ τῶν Χερουβείμ δοξολογούμενος
 καὶ ὑπὸ πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως
 προσκυνούμενος·
 ὁ ἐκ τοῦ μή ὄντος
 εἰς τό εἶναι παραγαγὼν τά σύμπαντα·
 ὁ κτίσας τόν ἄνθρωπον
 κατ' εἰκόνα Σὴν καὶ ὁμοίωσιν
 καὶ παντί Σου χαρίσματι κατακοσμήσας·
 ὁ διδούς αἰτοῦντι σοφίαν καὶ σύνεσιν
 καὶ μή παρορῶν ἁμαρτάνοντα,
 ἀλλὰ θέμενος ἐπὶ σωτηρίᾳ μετάνοιαν·
 ὁ καταξιώσας ἡμᾶς,
 τούς ταπεινούς καὶ ἀναξίους δούλους Σου
 καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ
 στῆναι κατενώπιον τῆς δόξης
 τοῦ ἁγίου Σου θυσιαστηρίου
 καὶ τὴν ὀφειλομένην Σοι προσκύνησιν
 καὶ δοξολογίαν προσάγειν·
 Αὐτός, Δέσποτα, πρόσδεξαι
 καὶ ἐκ στόματος ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν
 τόν τρισάγιον ὕμνον
 καὶ ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί Σου.
 Συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα,
 ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον·

ἀγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα
καὶ δός ἡμῖν ἐν ὁσιότητι λατρεύειν Σοι
πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν,
πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου
καὶ πάντων τῶν Ἁγίων,
τῶν ἀπ' αἰῶνός Σοι εὐαρεστησάντων,

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν
καὶ Σοί τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμήν.**

Ἄγιος ὁ Θεός... (γ)

Δόξα... **Κ**αὶ νῦν...

Ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Θεός, Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν!

Εὐλογημένος εἶ,
ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας Σου,
ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ,
πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμήν.**

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ Η΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμός 28.

Κύριος ἰσχύν τῷ λαῷ Αὐτοῦ δώσει.

Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

**Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα 1,10-17.**

**ΜΕ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥΣ ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΕΝΩΝΟΝΤΑΙ
ΜΕ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ
ΕΝΣΩΜΑΤΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ,
ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΜΙΑΝ ΕΝΟΤΗΤΑ**

**Θανάσιμο ἀμάρτημα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας τά
σχίσματα.**

Ἄν προσέξουμε τήν σημερινή ἀποστολική περικοπή, στήν ἀρχή κάνει λόγο γιά τό Ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί στό τέλος γιά τό Σταυρό Του. Ὁ ἐσταυρωμένος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι τό θεμέλιο καί τό περιεχόμενο τῆς ζωῆς μας. Πάνω σ' Αὐτόν καί γύρω ἀπό Αὐτόν εἶναι χτισμένη ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότητά μας τῶν Χριστιανῶν. Ἐπείγουσα ἀνάγκη εἶναι νά συνειδητοποιήσωμε καί νά ζήσωμε αὐτή τήν ἀλήθεια, γιατί ἡ εὐθύνη κάθε χριστιανοῦ γιά τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τεράστια.

Ὁ κόσμος, ἡ πολιτική ζωή, εἶναι τοποθετημένη πάνω σέ ἄλλη, ἀνθρώπινη, βάση. Τό χαρακτηριστικό τοῦ κόσμου εἶναι ὁ διχασμός ἐνώ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐνότητα. Οἱ ἀντιπροσωπευτικές εἰκόνες τῶν δύο κόσμων εἶναι ἡ Βαβέλ καί ἡ Πεντηκοστή.

Ὁ κόσμος ἀπό τή φύση του ἀντιπαραθέτει

τούς ανθρώπους, διασπᾶται, διχάζεται, διαιρείται καί καταλήγει στόν πόλεμο καί τήν καταστροφή, τήν ἐξαφάνιση τοῦ ἄλλου. Τά πολιτικά κόμματα διαχωρίζουν τούς ανθρώπους μέ βάση τούς ἡγέτες καί τίς πολιτικές ἀρχές πού κηρύττουν. Κατευθύνονται ἀπό γήινα συμφέροντα καί φιλοδοξίες, προσωρινές καί μάταιες ἐπιδιώξεις.

Οἱ χριστιανοί ὅμως, μέ τό Βάπτισμά μας, ἔχομε ἐνωθῆ μέ τό Χριστό, ἔχομε γίνει μέλη τοῦ σώματός Του, τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἐγίναμε κοινωνοί τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, ἀνήκομε στήν «εὐλογημένη Βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Τό «Ἱερό Σύνταγμα» βάσει τοῦ ὁποίου κυβερνᾶται ἡ Ἐκκλησία ἀπό τόν Παράκλητο καί κατευθύνεται καί ζωογονεῖται ἡ προσωπική ζωή κάθε χριστιανοῦ εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ κεφαλὴ πού μᾶς κυβερνᾶ, ὁ νοῦς πού μᾶς κατευθύνει. Γνώμη μας εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Χριστοῦ, θέλημά μας εἶναι τό θέλημά Του, πού εἶναι τό ἴδιο τό θέλημα τοῦ Πατέρα Του! Αὐτό, τό θέλημα τοῦ Πατέρα, εἶναι οὐσιαστικά ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτό ἔστειλε τόν Μονογενῆ Υἱό Του, «ἵνα τά τέκνα τοῦ Θεοῦ, τά διασκορπισμένα συναγάγη εἰς ἓν» (Ἰωάν. 11,52), νά ἐργαστῆ μέ τόν σταυρικό Του θάνατο τῆ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, νά ἀνα-

ζητήση τό χαμένο πρόβατο, νά τό βρῆ, νά τό πάρη στούς ὠμούς Του καί νά τό ξαναφέρη πίσω στήν οὐράνια ποιίμνη τῆς Βασιλείας Του.

Αὐτός εἶναι καί ὁ στόχος τοῦ Εὐαγγελίου: Νά φτάση στά πέρατα τοῦ κόσμου τό μήνυμα τῆς σωτηρίας. Νά εὐεργετηθοῦν ὅλοι ἀπό τό λυτρωτικό ἔργο τοῦ Υἱοῦ. Νά ἀξιοποιήσουν ὅλοι γιά τόν ἑαυτό τους τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Νά γίνη ὁ κόσμος ὅλος «μία ποιίμνη, εἷς ποιμήν!»

Ἡ ἔνωση αὐτή τοῦ κόσμου μέσα στήν ποιίμνη τοῦ Χριστοῦ θά ἐπιτευχθῆ, ὄχι μέ τή σοφία καί τή δύναμη τοῦ λόγου τῶν ἱεροκηρύκων, ἤ τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά μέ τή Χάρη τοῦ Χριστοῦ, μέ δύναμη τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Αὐτή τή δύναμη, τή Θεία Χάρη, κρύβει μέσα του ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ, τό κήρυγμα γιά τόν σταυρικό θάνατο καί τήν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Χρέος τῶν χριστιανῶν εἶναι νά ἔχουμε «ἐκκλησιαστική συνείδηση». Αὐτό σημαίνει ὅτι ὅλοι αἰσθανόμαστε ὅτι ἀποτελοῦμε μιάν οἰκογένεια, τό Λαό τοῦ Θεοῦ, καί ὅτι ὅλοι ζοῦμε μεταξύ μας στήν πράξη τό γεγονός ὅτι εἴμαστε ἀδέλφια! Ἀνάλογο εἶναι καί τό χρέος ὅλων μας νά διατηροῦμε τήν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Στήν πορεία τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ὅλοι

πρέπει νά προσέχουν τόν κίνδυνο τῆς ἀλλοτρίωσης, τῆς ἐκκοσμίκευσης. Διότι συχνά οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, τά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀντί νά ἐπηρεάζουν τόν κόσμον καί νά τόν μεταβάλλουν σέ σῶμα Χριστοῦ, λησμονοῦνται καί κάνουν τό ἀντίθετο. Παραδίδονται αὐτοί στίς ἐπιρροές τοῦ κόσμου, ἐκκοσμικεύονται καί ζοῦν ὅπως καί οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου «οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα!» Ἔτσι ὁμως χάνουν τελείως τήν ἀξία τους, τήν εὐεργετική δύναμή τους γιά τούς ἄλλους καί γίνονται «ἀλάτι πού ἔχει μωρανθῆ», ἔχει χάσει τήν ἀλαντική δύναμή του καί εἶναι ἄχρηστο.

Κατά τίς σχέσεις τῶν χριστιανῶν μέ τούς κοσμικούς παράγοντες, γίνονται λάθη καί ζημιώνεται ἡ Ἐκκλησία. Πολλοί ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν φωτιστεῖ καί στηριχτεῖ σωστά στήν πίστη τους, δημιουργοῦν προσωπικές κοσμικές φιλίες καί φατριασμούς, ἀποκλείοντας τούς ἄλλους. Ἔτσι καταστρέφεται ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Μερικοί δυνατοί ἱεροκέρυκες ὑπερεκτιμοῦν τή σημασία τῆς ρητορικότητάς τους καί λησμονοῦν ὅτι αὐτό πού σώζει τούς ἀνθρώπους, ἡ οὐσία τοῦ λόγου τους, εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἀληθείας καί τῆς χάριτός Του.

Ἀπό τό μέρος τους πάλι πολλοί

χριστιανοί, ένθουσιαζόμενοι από τόν ιεροκήρυκα και ὄχι από τόν κηρηττόμενο Λόγο του Θεού, τό Σταυρό και τήν Άνάσταση του Χριστού, κάνουν τό λάθος νά προσκολλῶνται ὡς ὀπαδοί στον άνθρωπο πού τούς κηρύττει και νά δημιουργοῦν φατρίες και σχίσματα. Αυτό τό λάθος εἶναι ἡ ἀρχή ὄλων τῶν αἱρέσεων. Πολλοί ἀπλοῖ πιστοί συνδέονται μέ τά πρόσωπα τῶν διδασκάλων και τῶν πνευματικῶν και τούς θεωροῦν σωτήρες τους. Άλλο πράγμα ὅμως εἶναι ἡ ἀδελφική και πατρική κοινωνία πού ἔχει ὁ πιστός μέ τόν δάσκαλο, τόν ποιμένα, ἢ τόν πνευματικό πατέρα και ἄλλο ἢ προσωπολατρική προσκόλληση σέ κάποιον, ἀποκλείοντας τούς ἄλλους και φατριάζοντας.

Ὁ στόχος ὄλων πού δέν πρέπει νά λησμονῆται ποτέ, εἶναι ἡ διάδοση του Εὐαγγελίου γιά τή σωτηρία τῶν ανθρώπων, ἡ ἀδελφωσύνη και ἡ συνεργασία. Αὐτός ὅμως ὁ στόχος ἔχει ὡς προϋπόθεση τήν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν. Αὐτή ἡ ἐκκλησιαστική ἐνότητα και ἀδελφωσύνη φανερώνει τήν παρουσία τῆς Ἐκκλησίας, τή ζωντανή παρουσία του Χριστού, του Θεού τῆς Ἀγάπης και τό ἔργο Του ἀνάμεσα στους ανθρώπους κάθε τύπου και κάθε καιροῦ, τήν ἀλλαγὴ του κόσμου και βεβαιώνει τή μαρτυρία του κηρύγματος γιά τό Χριστό. Στόν τελευταῖο λόγο Του κατά τό

Μυστικό Δείπνο ὁ Χριστός εἶπε στούς μαθητές Του «Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι Ἐμοί μαθηταί ἐστέ!, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ιωάν. 13, 35). Γιά τό ἴδιο αἶτημα παρεκάλεσε τόν Πατέρα ἐπίσης στήν Ἀρχιερατική Του προσευχή: «Ἴνα πάντες ἐν ὧσιν, καθώς σύ Πάτερ ἐν Ἐμοί καγώ ἐν Σοί, ἵνα καί αὐτοί ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι Σύ Με ἀπέστειλας... Ἐγώ ἐν αὐτοῖς καί Σύ ἐν Ἐμοί, ἵνα ὧσι τετελειωμένοι εἰς Ἐν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι Σύ Με ἀπέστειλας καί ἠγάπησας αὐτούς καθώς Ἐμέ ἠγάπησας». (Ιωάν. 17, 22 - 23).

Οἱ χριστιανοί λοιπόν, πρέπει νά ἔχουν τή συνείδηση, ὅτι ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα, μιάν ὀργανική ἐνότητα, μέ ὅλους ὅσους βαπτίσθηκαν καί ἐνώθηκαν μέ τόν Χριστό. «Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓνα Βάπτισμα» (Ἐφεσ. 4,5). «Οἱ πολλοί ἐν σῶμα ἐσμέν ἐν Χριστῷ ὁ δέ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη» (Ρωμ. 12,5). «Ἐν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμέν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐνός Ἄρτου μετέχομεν.» (ΑΚορ. 10,17)

Πρέπει λοιπόν, νά εἶναι πρόθυμοι νά κάνουν φιλία καί νά συνεργάζονται μέ ὅλους ὅσους ἀποδέχονται τίς ἀρχές τῆς ζωῆς καί τά θεμέλια τῆς πίστεώς μας, τόν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς πράξη ζωῆς καί τόν εὐαγγελικό λόγο Του ὡς θεωρητικό πιστεύω. Ἀπό μέρους τῶν χριστιανῶν πρέπει νά προσφέρεται πάντοτε

ἀγάπη πρόθυμη διακονία καί ἀνιδιοτέλεια.
 Ὅχι ἐγωκεντρισμός καί ἰδιοτελές συμφέρον.
 Νά προτιμοῦν νά δίδουν καί ὄχι νά παίρνουν,
 νά θυσιάζονται γιά τή σωτηρία τῶν ἄλλων.
 Θεμέλιο τῆς ζωῆς μας εἶναι τό παράδειγμα τοῦ
 Ἄρχηγοῦ καί τελειωτοῦ τῆς πίστεως, ὁ
 σταυρικός θάνατός Του.

Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τό λόγο τελοῦμε τή Θεία
 Λειτουργία καί κοινωνοῦμε κάθε μέρα καί
 κάθε Κυριακή. Στή Θεία Λειτουργία τοῦ
 Μεγάλου Βασιλείου παρακαλοῦμε: «ἡμᾶς δέ
 πάντα, τούς ἐκ τοῦ ἑνός ἄρτου καί τοῦ
 ποτηρίου μετέχοντας, ἐνώσαις ἀλλήλοις εἰς
 ἑνός Πνεύματος ἀγίου κοινωνίαν . . .»

Τήν ἐνότητα αὐτή τή ζοῦμε, οἱ Χριστιανοί:
 α) μέ τό κοινό πιστεύω πού ὁμολογοῦμε ὅλοι,
 β) μέ τήν κοινή λατρεία γύρω ἀπό τό
 καθαγιασμένο θυσιαστήριο, τόν ἕνα Ναό, πού
 εἶναι τό πνευματικό κέντρο τῆς ζωῆς μας καί
 γ) μέ τήν κοινή διαποίμανση ἀπό ἕναν
 Ἐπίσκοπο σέ κάθε πόλη. Ὁ ἕνας, Ἐπίσκοπος,
 μέ βοηθοῦς του τούς Πρεσβυτέρους Ποιμένες
 τῶν ἐνοριῶν, ποιμαίνει τά λογικά ποίμνια τοῦ
 Χριστοῦ σέ κάθε ἐπαρχία. Αὐτοί καθοδηγοῦν
 τούς πιστούς στήν καθημερινή τους ζωή, νά
 πιστεύουν τήν Ἀλήθεια, νά ζοῦν τόν ἀγιασμό
 καί νά συμμετέχουν ἐνεργά στά καλά ἔργα καί
 τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

10 **Ἀ**δελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς

διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ,

ἵνα τό αὐτό λέγητε πάντες,
καί μή ᾗ ἐν ὑμῖν σχίσματα,

Ἀδελφοί, σᾶς παρακαλῶ στό ὄνομα τοῦ
Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά λέτε
ὅλοι τό ἴδιο, νά εἴστε ὅλοι σύμφωνοι
μεταξύ σας καί νά μήν ὑπάρχουν
ἀνάμεσά σας διαιρέσεις,

ᾗτε δέ κατηρτισμένοι
ἐν τῷ αὐτῷ νοί
καί ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ.

ἀλλά νά εἴστε ἐναρμονισμένοι στό ἴδιο
πνεῦμα καί στήν ἴδια γνώμῃ.

11 Ἐδηλώθη γάρ μοι
περί ὑμῶν ἀδελφοί μου,
ὑπό τῶν Χλόης,

Αὐτό τό γράφω, ἀδελφοί μου, γιατί
πληροφορηθῆκα γιά σᾶς ἀπό τούς
ἀνθρώπους τῆς Χλόης

ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσι·

ὅτι ὑπάρχουν φιλονικίες ἀνάμεσά σας.

12 λέγω δέ τοῦτο,
ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει

Ἐννοῶ τοῦτο, ὅτι ὁ καθένας σας λέει:

ἐγώ μέν εἰμι Παύλου,
ἐγώ δέ Ἀπολλώ,

«Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Παύλου», ἄλλος «ἐγὼ
εἶμαι τοῦ Ἀπολλῶ»,
ἐγὼ δέ Κηφᾶ, ἐγὼ δέ Χριστοῦ.
ἕνας ἄλλος, «ἐγὼ εἶμαι τοῦ Κηφᾶ» καί
κάποιος ἄλλος, «ἐγὼ εἶμαι τοῦ
Χριστοῦ».

- 13 **Μεμέρισται ὁ Χριστός;**
Διαμοιράστηκε λοιπόν ὁ Χριστός;
Μή Παῦλος ἐσταυρώθη
ὑπὲρ ἡμῶν;
Μήπως ὁ Παῦλος σταυρώθηκε καί
πέθανε γιά σᾶς;
ἢ εἰς τό ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε;
ἢ μήπως βαφτιστήκατε στό ὄνομα τοῦ
Παύλου;
- 14 **Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ**
ὅτι οὐδένα ἡμῶν ἐβάπτισα
Εὐχαριστῶ τό Θεό πού δέν βάπτισα
κανένα σας
εἰ μή Κρίσπον καί Γάϊον,
ἐκτός ἀπό τόν Κρίσπο καί τό Γαῖο,
- 15 **ἵνα μή τις εἶπη**
ὅτι εἰς τό ἐμόν ὄνομα ἐβάπτισα.
για νά μήν μπορεῖ νά πῆ κανεῖς πώς
τόν βάπτισα στό δικό μου ὄνομα.
- 16 **Ἐβάπτισα δέ**
καί τόν Στεφάνᾶ οἶκον·
Ναί, βέβαια, βάπτισα καί τήν

οικογένεια τοῦ Στεφανᾶ.
 λοιπόν οὐκ οἶδα
 εἶ τινα ἄλλον ἐβάπτισα.
 Ἐκτός ἀπ' αὐτούς δέ θυμᾶμαι νά
 βάπτισα κανέναν ἄλλο.
 17 Οὐ γάρ ἀπέστειλέ με Χριστός
 βαπτίζειν,
 Ἄλλωστε δέν μέ ἀπέστειλε ὁ Χριστός
 νά βαπτίζω,
 ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι,
 ἀλλά νά κηρύττω τό Εὐαγγέλιο,
 οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου,
 καί αὐτό νά τό κηρύττω
 χωρίς σοφά καί περίτεχνα λόγια,
 ἵνα μή κενωθῆ
 ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ.
 γιά νά μή χάσῃ τήν ἔννοιά του ὁ
 θάνατος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πάνω στό
 Σταυρό.

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»

Ἦχος βαρῦς. Ψαλμός 91.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ἄγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.
 καί ψάλλειν τῷ ὀνόματί Σου, Ὑψιστε. .

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν,
 φιλάνθρωπε Δέσποτα,
 τό τῆς Σῆς Θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς
 καί τούς τῆς διανοίας ἡμῶν
 ὀφθαλμούς διάνοιξον
 εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν Σου κηρυγμάτων
 κατανόησιν.

Ἐνδρες ἡμῖν
 καί τόν τῶν μακαρίων Σου ἐντολῶν φόβον,
 ἵνα, τὰς σαρκικός ἐπιθυμίας
 πάσας καταπατήσαντες
 πνευματικήν πολιτείαν μετέλθωμεν,
 πάντα τά πρὸς εὐαρέστησιν τήν Σῆν
 καί φρονοῦντες καί πράττοντες.
 Σύ γάρ εἶ ὁ φωτισμός
 τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν,
 Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
 καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν
 σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί
 καί τῷ Παναγίῳ καί ἀγαθῷ
 καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
 νῦν καί ἀεὶ
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἄμην.**

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Η΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον, 14,14-22.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΧΟΡΤΑΣΜΟΥ
 ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΑΝΔΡΩΝ
 ΕΙΝΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
 ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ
 ΟΠΩΣ ΤΟ ΜΑΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΕΘΡΕΨΕ ΤΟ ΛΑΟ
 ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπή, πού διηγεῖται τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν «πεντακισχιλίων» μέ τούς πέντε ἄρτους καί τά δύο ψάρια, εἰκονίζει τήν οὐσία τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ τροφοδότης - σιτοδότης τοῦ κόσμου. Αὐτός εἶναι «ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς».

Γιά τήν πληρέστερη τοποθέτηση τῆς σειρᾶς τῶν γεγονότων καί τήν κατανόησή τους καλό εἶναι νά μελετηθοῦν οἱ διηγήσεις τῶν Συνοπτικῶν. (Ματθ. 14, 14-22. Μαρκ. 6, 30-34. Λουκ. 9, 10-17)

Τό θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πέντε χιλιάδων ἀνδρῶν στήν ἔρημο τοποθετεῖται ἀπό τούς Συνοπτικούς Εὐαγγελιστές ἀμέσως μετά τήν ἐπιστροφή τῶν Δώδεκα ἀπό τήν πρώτη τους ἀποστολή στά στενά ὄρια τῆς Παλαιστίνης καί τόν ἀποκεφαλισμό τοῦ προφήτου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου ἀπό τόν Ἡρώδη. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀποσύρθηκε σέ ἕναν ἔρημο τόπο τῆς πόλεως Βηθσαιῶν (Λουκ. 9,10) ἀπέναντι ἀπό τήν πόλη Γεννησαρέτ (Μάρκ. 6,53 · Ματθ. 14,34), ὅπου τόν ἀκολούθησαν οἱ ὄχλοι καί Αὐτός τούς μιλοῦσε γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὥσπου βράδιαζε. Ὁ Ἰωάννης ὀρίζει τήν περιοχὴ

πού ἔγινε τό θαῦμα πέραν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας τῆς Τιβεριάδος (Ἰωάν. 6,1) χωρίς νά τό συσχετίζη μέ τήν ἐπιστροφή τῶν Μαθητῶν ἀπό τήν πρώτη τους ἀποστολή οὔτε μέ τήν ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου.

Τό θαῦμα καί ἡ σημασία του πρέπει ὅμως νά μελετηθῆ καί ἀπό τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου, (ὀλόκληρο τό κεφάλαιο 6 ἤ στ'), γιά νά κατανοηθῆ ἡ ἐρμηνεία του καί οἱ προεκτάσεις τοῦ θέματος στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἐπουράνιος Πατέρας ἔχει τή φροντίδα τῆς διατροφῆς τοῦ Λαοῦ Του. Ἡ τροφή ὅμως πού τοῦς προσφέρει εἶναι ὁ Λόγος Του. «Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπί παντί ρήματι ἐκπορευομένῳ διά στόματος Θεοῦ!» (Ματθ. 4,4)

Παράλληλο θέμα μέ τή διατροφή εἶναι καί ἡ ἐνότητα τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Τό σχέδιό Του περιλαμβάνει τήν ἔνωση ὅλων τῶν ἀνθρώπων στό Σῶμα τοῦ ζῶντος Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία, μέ τήν ἱεραποστολική διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Τό θέμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας διαπερνᾷ ὀλόκληρη τήν τελευταία ὁμιλία τοῦ Κυρίου, «τό λόγο τῆς Διαθήκης» καί τήν Ἀρχιερατική προσευχή Του. Καί τά δύο αὐτά θέματα ἀποτελοῦν τό πνευματικό θεολογικό ὑπόβαθρο τῆς Θείας λειτουργίας, πού εἶναι ἡ καρδιά καί πρώτη καί θεμελιωδέστερη ἐκδήλωση τῆς

ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τόν κόσμον ὅλο, νά χορτάση μέ τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Πῶς δά γίνη ὁ κόσμος ὅλος ἕνας Ἄρτος Θεοῦ, ἕνα Σῶμα; Μέ τό Εὐαγγέλιο! Μέ τή διδαχή τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ - τήν κατήχηση - καταρτιζονται ὅλοι «ἐν τῷ αὐτῷ νοί καί τῇ αὐτῇ γνώμῃ».

Αὐτό εἶναι τό ὄραμα τῆς Ἐκκλησίας: ἡ ἐνοποίηση στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ὅλου τοῦ κόσμου. «Ἐν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμέν, ὅτι ἐκ τοῦ ἑνός Ἄρτου μετέχομεν.» Αὐτή ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται καί ἱερουργεῖται μέ τήν πρόθυμη συμμετοχή τῶν πιστῶν κάθε Κυριακή, στή σύναξη τῆς Ἐκκλησίας καί στήν κοινωνία - μετάληψη - τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὅλοι οἱ πιστοί τρέφονται καί χορταίνονται μέ τό λόγο Του καί τή Σάρκα Του. Μέ αὐτές τίς δύο μορφές προσφέρεται ὁ Χριστός νά τόν κοινωνήσουν οἱ πιστοί κατά τή Θεία Λειτουργία. Στό πρῶτο μέρος τῆς ἱερουργεῖται, προσφέρεται καί κοινωνεῖται ἡ διδαχή τοῦ Εὐαγγελίου. Στό δεύτερο μέρος ἐπαναλαμβάνεται ὁ Μυστικός Δείπνος, ἱερουργεῖται ἡ σταυρική θυσία καί ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καί οἱ πιστοί παρακάθονται στό τραπέζι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν καί προγεύονται τά αἰώνια ἀγαθά τῆς.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ

14 εἶδεν ὁ Ἰησοῦς πολὺν ὄχλον

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὅταν ὁ Ἰησοῦς βγῆκε
στή στεριά, εἶδε πολὺ κόσμο
καὶ ἐσπλαγγνίσθη ἐπ' αὐτοῖς
καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν.
καὶ τοὺς σπλαγγνίστηκε καὶ γιάτρεψε
τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν.

15 Ὁψίας δέ γενομένης

προσῆλθον Αὐτῷ

οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ λέγοντες·

Ὅταν ἔπεσε τό δειλινό, Τόν πλησίασαν
οἱ Μαθητῆς Του καὶ Τοῦ εἶπαν:

- Ἐρημὸς ἔστιν ὁ τόπος
καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρῆλθεν·

Ὁ τόπος εἶναι ἐρημικός καὶ ἡ ὥρα πιά
περασμένη.

ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους,

ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας

ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα.

Διῶξε τὸν κόσμον νά πᾶνε στά χωριά
γιά ν' ἀγοράσουν φαγητά νά φᾶνε.

16 Ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς·

- Οὐ χρειάν ἔχουσιν ἀπελθεῖν·

δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμως τοὺς εἶπε: Δέν ὑπάρχει
λόγος νά φύγουν, δώστε τους ἐσεῖς νά
φᾶνε.

17 Οἱ δὲ λέγουσιν Αὐτῷ· - Οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας.

Κι αὐτοὶ Τοῦ λένε:

Δέν ἔχομε ἐδῶ παρά μόνο πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια.

Ὁ δὲ εἶπε· φέρετέ μοι αὐτούς ὧδε.

Καὶ Αὐτός εἶπε: Φέρτε Μοῦ τα ἐδῶ.

19 Καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους

ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους,

Κι ἀφοῦ πρόσταξε τόν κόσμον νά

καθίσῃ γιά φαγητό πάνω στό χορτάρι,

λαβῶν τοὺς πέντε ἄρτους

καὶ τοὺς δύο ἰχθύας,

ἀναβλέψας εἰς τόν οὐρανόν εὐλόγησε,

πῆρε τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δύο ψάρια,

ἔστρεψε τό βλέμμα Τοῦ στόν οὐρανόν,

τά εὐλόγησε,

καὶ κλάσας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς

τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ Μαθηταὶ τοῖς

ὄχλοις.

ἔκοψε τὰ ψωμιά σέ κομμάτια καὶ τὰ

ἔδωσε στοὺς Μαθητές κι οἱ Μαθητές

στό πλήθος.

20 Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν

Ἐφαγαν ὅλοι καὶ χόρτασαν·

καὶ ἦσαν τό περισσεῦον τῶν

κλασμάτων

δώδεκα κοφίνους πλήρεις.

Καί σήκωσαν τά περισσεύματα ἀπό τά κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμᾶτα.

Οἱ δέ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες

21 ὡσεὶ πεντακισχίλιοι

Καί αὐτοὶ πού ἔφαγαν ἦταν περίπου πέντε χιλιάδες ἄντρες,

χωρίς γυναικῶν καὶ παιδίων.

χωρίς τίς γυναῖκες καὶ τά παιδιά.

22 Καί εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς Μαθητὰς Αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον

Ἀμέσως ὕστερα ὁ Ἰησοῦς ὑποχρέωσε τοὺς Μαθητὲς νά μποῦν στό καίκι

καὶ προάγειν Αὐτὸν εἰς τὸ πέραν,

ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους.

καὶ νά πᾶνε νά Τόν περιμένουν στήν

ἀπέναντι ὄχθη, ὡσότου Αὐτός διαλύσει

τά πλήθη.